

РЕШЕНИЕ

№ 1549

гр. София, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 20.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **9658** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 226 от АПК, вр. чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния и процесуален кодекс /ДОПК/.
Делото е образувано по жалба на „НЮ ТРЕЙД ПАРТНЕРС“ ООД с ЕИК[ЕИК] и седалище С. срещу Ревизионен акт № 22220620002725-091-001/03.12.2020 г., издаден от В. В. - орган, възложил ревизията и Н. Р.- ръководител на ревизията, органи по приходите при ТД на НАП - С., в частта за установените с РА задължения по ЗДДС за м. 11.2019 г. - изменени на 20 858, 63 лв. заедно със съответните лихви, и потвърден в останалата част - за установени задължения за м. 12. 2019 г. до м. 01.2020 г.
Делото е върнато от ВАС за повторно разглеждане от друг състав на АССГ. С Решение № 6313 от 13.06.2023 г. по адм. д. № 9088 / 2022 г. на ВАС, Първо отделение, Решение № 5046 от 22.07.2022 г., постановено по адм. д. № 3920 / 2021 г. по описа на АССГ, с което на първа инстанция е решен спорът по същество, в определена негова част е обезсилено. Дадени са задължителни указания на АССГ. Върховният административен съд е установил, че по отношение на „НЮ ТРЕЙД ПАРТНЕРС“ ООД с ЕИК[ЕИК], са установени задължения за ДДС за данъчен период на месец януари 2019 г., вместо за месец януари 2020 г. Според мотивите на ВАС в първоинстанционната жалба изрично е заявен предметът на оспорване на ревизионния акт, като в обстоятелствената ѝ част и в петитума е за установените задължения по ЗДДС за данъчни периоди от месец ноември 2019 г. до месец януари 2020 г., както и лихвите към тях. Според мотивите на ВАС, съдът не се е произнесъл по целия предмет на жалбата, с който е сезиран, а е изменил ревизионния акт за данъчен

период на месец януари 2019 г. за сумата от 34 757, 94 лева главница и за лихви от 234 лева на ДДС за възстановяване 725, 51 лева. Като не се е произнесъл по предмета на правния спор, с който е бил сезиран, първостепенният съд е постановил недопустимо решение, което подлежи на обезсилване на основание чл. 221, ал. 3 АПК в посочената част за сумата от 34 032, 43 лева. Изрично е указано при новото разглеждане на делото новият състав да се произнесе за данъчен период м. 01.2020 г. – обжалваната част с касационната жалба на приходната администрация за сумата от 34 032, 43 лева. Във връзка с това, указанията на ВАС по тълкуването и прилагането на закона са задължителни (чл. 224 от АПК). Първоинстанционният съд разглежда делото по общия ред, като производството започва от първото незаконосъобразно процесуално действие, послужило като основание за връщане на делото.

По делото е постъпила молба от „НЮ ТРЕЙД ПАРТНЕРС“ ООД с искане за прекратяване на образуваното съдебно производство по адм. д. № 9658/2023 г. по описа на АССГ, мотивирано с наличието на влязло в сила съдебно решение по предмета на оспорване. След постановяване на решението на ВАС по първоинстанционното адм. д. № 3920/2021 на АССГ е постановено решение от 08.08.2023 г. за поправка на явна фактическа грешка в решение № 5046/22.07.2022 г. по адм. д. 3920/2021 г. на АССГ, в което изрично е посочено, че съдържанието на т. 3 от диспозитива на основното решение се поправя от „м. 01. 2019 г.“ на „м. 01. 2020 г.“. Счита, че поправката на ЯФГ е допустима без ограничение във времето. Настоящият съдебен състав е приел, че искането за прекратяване е неоснователно. Основен мотив в тази насока е, че изрично в Определение № 341/11.01.2024 г. по адм. д. № 9088/2022 г. на ВАС е посочено, че АССГ трябва да продължи следващите се съдопроизводствени действия по разглеждане и решаване на делото в частта, която е върната за ново разглеждане.

От жалбоподателя е постъпила и писмена защита по същество на спора, в която моли съда да уважи жалбата и да отмени Ревизионен акт № 22220620002725-091-001/03.12.2020 г. Позовава се на наличните по делото доказателства, които удостоверяват по безспорен начин изпълнението на услугите по процесните фактури, по които е отказано право на данъчен кредит, а именно услуги по монтаж на обшивка и изолация. Твърди, че по делото са налични договори към всяка фактура, с които е възложено извършването на услугите, приемо - предавателни протоколи (актове - обр. 19), подписани между страните, както и доказателства, удостоверяващи извършените плащания. Сочи, че в хода на ревизията и при извършената му насрещна проверка „Гави- 73“ ЕООД е оказал пълно съдействие на органите по приходите. Позовава се на практика на СЕС. Счита, че мотивите на първоинстанционния съд, изложени в решение № 5046 от 22.07.2022 г., постановено по адм. д. № 3920 / 2021 г. по описа на АССГ, са напълно относими към настоящия спор, както и мотивите на ВАС в Решение № 6313 от 13.06.2023 г. по адм. д. № 9088 / 2022 г. при разглеждане на спора относно м. ноември и декември 2019 г.

Жалбоподателят- „НЮ ТРЕЙД ПАРТНЕРС“ ООД с ЕИК[ЕИК], в открито съдебно заседание, чрез адв. И., поддържа изложеното в жалбата. Претендира разности по делото, като моли за произнасяне в съответстващата част за м. януари 2020 г.

Ответникът- директорът на Дирекция "Обжалване и данъчно- осигурителна практика", чрез юрк. М., поддържа становището, че не се доказва наличието на доставки предмет на издадените фактури, не се установявало, че доставчика по фактурите действително е извършил доставките. Видно било, че доставчикът нямал

нужните кадрови и технически потенциал да извърши услугите, за които е ползван данъчен кредит. Моли съда да потвърди ревизионния акт по мотиви, изложени в същия и в решението на директора на дирекция ОДОП. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 161 от ДОПК.

Страните по делото са заявили, че ще се ползват от всички събрани и приети доказателства при предходното първоинстанционно разглеждане на делото включително административната преписка и изслушаното и прието заключение по съдебно – счетоводна експертиза, изготвено от вещото лице П. К..

Административен съд София-град, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата служебна проверка по реда на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, от фактическа и правна страна по законосъобразността на РА в оспорената по делото част, приема за установено следното:

С оспорения Ревизионен акт № Р-22220620002725-091-001/03.12.2020 г. на жалбоподателя е отказано право на приспадане на данъчен кредит за данъчни периоди от 01.11.2019 г. до 31.01.2020 г., по доставки от „ГАВИ 73“ ЕООД в размер на 55 130,06 лв. Така издаденият ревизионен акт е изменен в частта по ЗДДС за м. ноември 2019 г. като установеният резултат в размер на 25 858, 63 лв. ДДС за внасяне е определен на 20 858, 63 лв. за внасяне, ведно със съответните лихви. В останалата си част за м. декември 2019 г. и януари 2020 г., РА е потвърден. Административният акт е обжалван по съдебен ред. Решение № 5046 от 22.07.2022 г., постановено по адм. д. № 3920 / 2021 г. по описа на АССГ е влязло в сила в частта му по отношение на данъчни периоди м. ноември и декември 2019 г. Предмет на разглеждане в настоящото производство е единствено РА, в частта му относно данъчен период месец януари 2020 г. за сумата от 34 032, 43 лева главница.

Както е установено в първоинстанционното производство, за ревизираните периоди, основната дейност на „НЮ ТРЕЙД ПАРТНЕРС“ ООД е други довършителни строително-монтажни дейности, монтаж на вентилируеми и керамични фасадни обшивки, каменни обшивки, окачени тавани, леки и средни метални конструкции.

От приетата по делото СЧЕ се установява, че всички стойности по процесните фактури са заплатени и са постъпили по банковата сметка на доставчика „Гави 73“ ЕООД, като сумите, описани в колона 11 на Таблица 1 са заплатени чрез внасяне по банковата сметка на доставчика „Гави 73“ ЕООД, чрез документ „Вносна бележка” от името на жалбоподателя, посредством трето лице и едно от плащанията е от банковата сметка на жалбоподателя чрез преводно нареждане, както следва: По фактура № [ЕГН]/20.01.2020 г.- 65418,00 лв. на дата 10.02.2020 г., вносна бележка на стр. 63, приложение 2, чрез Н. В.; по фактура № [ЕГН]/28.01.2020 г.- 57619,20 лв. на дата 11.02.2020 г. с вносна бележка на лист 62, приложение 2, чрез Н. В.; по фактура № [ЕГН]/10.01.2020 г.- 11650,00 лв. на дата 04.02.2020 г. банков превод от сметката на жалбоподателя – платежно нареждане на лист 233, приложение 3 към делото - 46360,40 лв. на дата 06.02.2020 г. с вносна бележка на лист 236, приложение чрез Н. В..

Въз основа на горните данни вещото лице е формирало извод, че всички стойности по процесните фактури за м. януари 2020 г. са платени и са постъпили по банковата сметка на доставчика „Гави 73“ ЕООД. По въпроса за осчетоводяването на плащанията в счетоводството на жалбоподателя, въз основа на главна книга на счетоводна сметка 401 „Доставчици“, аналитична подсметка „ГАВИ 873“ ЕООД, за

периода м. 01.11.2019 г. до 29.02.2020 г. вещото лице е посочило всички счетоводни записи, като е видно, че съответстват на всяка от спорните фактури на жалбоподателя. Видно е, че фактурите, по които сумите са внесени по сметката на доставчика с вносна бележка, са отразени като платени чрез намаляване на паричните средства в „Каса“ - по кредита на сметка 501 „Каса“ и намаляване на задължението към доставчика – по дебита на сметка 401 “Доставчици“ аналитична подсметка „Гави 73“ ЕООД. Вещото лице е имало поставена задача да преизчисли задълженията за ДДС за всеки от обжалваните данъчни периоди, в т. ч. дължимите лихви до датата на издаване на РА, като приеме, че е налице право на приспадане на данъчен кредит по спорните фактури, издадени от „Гави 73“ ЕООД. Съответно, в заключението по ССЧЕ е констатирано, че за данъчен период м. 01.2020 г. по справка декларация дружеството е декларирало резултат ДДС за възстановяване в размер на - 5 308, 85 лв., при преизчисление – намаляването му с непризнатото право на приспадане на данъчен кредит в размер на 4 583,34 лв., описани по т. 3.2 РД, резултатът е ДДС за възстановяване в размер на 725,51 лв. като лихва не се дължи.

За този период с РА е установен резултат ДДС за внасяне в размер на 34 757, 94 лв. и са начислени лихви в размер на 234, 00 лв. за периода 15.02.2020 г. - 05.10.2020 г., при деклариран резултат ДДС за възстановяване в размер на 5 308, 85 лв. Не е признато право на данъчен кредит освен по фактурите, описани по т. 3.2 РД – общо в размер на 4 583, 34 лв. и по следните фактури, издадени от „ГАВИ 73“ ЕООД: фактура № 0..162/20.01.2020 г. с ДДС в размер на 10903,00 лв.; по фактура № 0..164/28.01.2020 г. – ДДС в размер на 9603, 20 лв.; по ф-ра № 0..159/10.01.2020 г. – ДДС в размер на 9 668, 40 лв.

Съдът цени заключението на вещото лице като доказателство по делото, същото не е оспорено, а констатациите са точни, логични, ясни и обосновани.

В хода на ревизионното производство органите по приходите са констатирани, че основна дейност на дружество „НЮ ТРЕЙД ПАРТНЕРС“ ООД през ревизираните периоди е други довършителни строително - монтажни дейности, монтаж на вентилируеми и керамични фасадни обшивки, каменни обшивки, окачени тавани, леки и средни метални конструкции. Задълженото лице е регистрирано по ЗДДС, считано от 01.11.2019 г.

За да приемат, че е налице основание за отказ на данъчен кредит, органите по приходите са се позовали на резултатите от извършените насрещни проверки; събраните доказателства при ревизията, служебните проверки, извършени в регистрите на НАП и предоставените от ревизираното лице документи. Според приходните органи при извършените процесуални действия не са представени годни доказателства, удостоверяващи извършени доставки от страна на процесния доставчик, както и от ревизираното лице.

Спорът се свежда до материалната законосъобразност на изводите на ревизиращите органи, а именно - осъществени ли са реални доставки на услугите по фактурите, издадени от „Гави 73“ ЕООД. С оглед влязло в сила първоинстанционно решение в частта за месеците ноември и декември 2019 г., в случая трябва да се вземат предвид фактурите за месец януари 2020 г., а именно: 159/10.01.2020 г.; 162/20.01.2020 г.; 164/28.01.2020 г., по получените доставки от „Гави 73“ ЕООД, с предмет „монтаж на вентилируема фасадна обшивка“ и „монтаж на обшивка с алуминиев композитен материал“, Договор от 26.11.2019 г., за който е издадена фактура № 164; Договор от 04.12.2019 г., относно издадена фактура № 162, по получените доставки от „Гави 73“

ЕООД. Правно основание да се откаже данъчното предимство са разпоредбите на чл. 68, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 6 и чл. 9 ЗДДС.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Съгласно чл. 69 от ЗДДС регистрирано лице има право да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчик - регистрирано по закона лице, му е доставил, които стоки или услуги ще се използват за извършване на облагаеми доставки, а съгласно чл. 71 от ЗДДС лицето - получател, може да упражни правото си на данъчен кредит, когато притежава някой от документите, посочени в т. 1 - т. 9. Регистрирано по ЗДДС лице има право да приспадне като данъчен кредит данъка за получени от него облагаеми доставки на стоки или услуги, когато използва същите за осъществяване на облагаеми доставки и когато притежава за получените доставки данъчен документ с изискуемите от закона реквизити, като въведените изисквания за възникване на право на приспадане на данъчен кредит са по отношение на конкретната доставка, по която е претендирано това право /по която е приспаднал данъкът в подадената справка- декларация/, а не по всяка друга доставка на същата стока или услуга, осъществена между други лица в процеса на реализация на тази стока или услуга и представляваща предходна по отношение на процесната доставка.

Наличието на реална доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС е кумулативно условие за възникване на правото на данъчен кредит, то начисляването на данък при липса на реална доставка на стока или услуга, е "неправомерно" по смисъла на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС и е основание за непризнаване на право на данъчен кредит.

Д. субект е този, който трябва да докаже наличието на предпоставките на ЗДДС за право на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури. Това следва от общия принцип за разпределяне на доказателствената тежест в процеса, според който всяка страна следва да докаже осъществяването на фактите, от които черпи изгодни за себе си правни последици (чл. 154 от ГПК), и поради това, че данъчният субект претендира право на приспадане на данъчен кредит, то той е този, който трябва да докаже изпълнението на всички законови изисквания по чл. 86 от ЗДДС и реалното осъществяване на доставките по процесните фактури по смисъла на чл. 6 и чл. 9 от ЗДДС. В този смисъл притежаването на фактурата не е достатъчно условие за възникване на правото на приспадане. Като частен свидетелстващ документ фактурата е писмено доказателствено средство. От релевантните за правото на приспадане факти, тя установява единствено количеството и вида на стоката, вида на услугата и датата на възникване на данъчното събитие - чл. 114, ал. 1, т. т. 9 и 10 от ЗДДС. Затова и по хипотеза извършването на облагаемата сделка трябва да се установи по друг начин, а не чрез посочването на вида на стоката или услугата в данъчния документ. Следователно, при нормално развитие на правоотношението между доставчика и получателя би трябвало да съществуват информационни следи за юридическия факт пораждащ правната връзка (договори, търговска кореспонденция, потвърждения в обясненията при насрещните проверки и т. н.) и за изпълнението на задължението на доставчика. Именно престацията на доставчика в общата хипотеза на чл. 25, ал. 2 от ЗДДС се възприема като дата на настъпване на данъчното събитие, което пък е правопораждащ юридически факт на задължението за начисляване на ДДС, елемент от което е и издаването на данъчния документ (вж. чл. 25, ал. 6, т. 1 и чл. 86, ал. 1, т. 1

от ЗДДС).

В конкретния случай, следва да бъде изтъкнато, че всяка една фактура, издадена от доставчика е придружена от договор съвпадащ по дата и съдържание, подписан и заверен двустранно, удостоверяващ приемането на съответната услуга/вещ. Съдът констатира че фактурите, издадени от процесния доставчик са описани в дневниците за покупки, респективно в СД за ДДС на „Ню Трейд Партнерс“ ООД. Процесните фактури са осчетоводени в счетоводството на жалбоподателя. Основните съображения на органите по приходите по отношение на отказаното право на данъчен кредит за доставките от посочените търговски дружества са свързани с липсата на доказана кадрова обезпеченост на доставчика, както и липсата на доказателства за наличието на търговски обекти, от които търговците осъществяват дейността си, както и че в хода на проверката не са представени изискваните документи. Ревизиращият орган е извел още заключение, че ревизираното лице е знаело, че сделките, с които обосновава правото си на данъчен кредит са част от злоупотреба, доколкото е използвало фактури, които не отразяват реални доставки като основание за приспадане на данъчен кредит и намаляване на задълженията си за ДДС.

На първо място следва да бъде отбелязано, че процесните фактури, издадени от доставчиците, съдържат изискуемите според чл. 114, ал. 1 от ЗДДС и Директива 2006/112/ЕО реквизити. Посочено е наименование на стоката/услугата, количество, единична цена и стойност. Наред с това по всяка една фактура е наличен и акт обр. 19, подписан двустранно, както и съответните приложения, удостоверяващи количество и цена на конкретната услуга.

Обстоятелството, че органите по приходите не са установили как точно е извършена услугата, с какъв кадрови потенциал разполага процесните доставчици, не може да бъде основание за отказ от право на данъчен кредит. В своята практика СЕС приема, че липсата на доказателства за установяване произхода на стоките, за наличието на кадрова обезпеченост на доставчика, както и доказателства за наличието на търговски обект, от който дружествата осъществяват дейността си, които обстоятелства предвид Решение на СЕС от 21.06.2012 г. по съединени дела С-80/11 и С-142/11 г., при липса на доказателства или поне твърдения от органа по приходите, че данъчно задълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото си на приспадане, е част от данъчна измама, извършена от доставчика или от друг стопански субект нагоре по веригата на доставки, не трябва да бъдат основание за отказ на правото на данъчен кредит за получателя по доставката, а констатациите на органа по приходите са свързани най- вече с придобиването на стоките от предходните доставчици - произхода на стоките. Липсата на кадрова, материална и техническа обезпеченост на доставчиците, не може да се вмени като отговорност на получателя, тъй като той не може да бъде държан отговорен за действията и/или бездействията на неговите доставчици.

Видно от заключението на вещото лице по приетата по делото ССЧЕ процесните фактури са осчетоводени в счетоводството на дружеството. Начинът на отчитане на разходите от доставчика обаче не е относим към правото на приспадане на данъчен кредит на получателя. По разясненията на СЕС в т. 47 на решението му по дело С-18/13 евентуалното неизпълнение от страна на доставчика на услуги на някои счетоводни изисквания не може да постави под въпрос правото на приспадане, с което разполага получателят на услугите, що се отнася до платения за тях ДДС, когато фактурите за предоставените услуги съдържат цялата изискуема информация по член

226 от Директива 2006/112. Тук следва да бъде посочено, че презумпцията на чл. 37, ал. 4 от ДОПК е относима единствено към субекта на процеса - вж. - чл. 37, ал. 1 - 4 от ДОПК и чл. 9, ал. 1, т. 2 от ДОПК. Пропускът на субекта ФЛ или ЮЛ /а не доставчика, който е участник без да е страна - чл. 9, ал. 3 от ДОПК/, поражда процесуалната възможност на другият субект - административния орган, да приеме, че изисканите, но непредставени доказателства, не съществуват. Неизпълнението на задължението на другите участници в производството да представят данните по чл. 37, ал. 5 от ДОПК не е скрепено с процесуалната тежест по, ал. 4 от кодекса, а е възможен източник на административнонаказателна отговорност /чл. 273 от ДОПК/.

В този смисъл, неоснователни са доводите на ревизиращите органи, че от представените документи не се установява налице ли е данъчно събитие по смисъла на чл. 25 от ЗДДС. По делото са налични двустранно подписани доказателства, съвпадащи по съдържание с процесните фактури. Предмета на договора е идентичен с приложените актове обр. 19 и този в приложенията към тях. Броят на копията и комплектите съвпадат във всеки един изброен по-горе документ. Сумите по процесните фактури са в пълно съответствие с реално осчетоводените данни в СД на дружеството.

На следващо място, органите по приходите не са признали правото на приспадане на данъка по тези фактури поради извод, че не са изпълнени изискванията по чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС въз основа на данни, установени за доставчика. Също, при указана доказателствена тежест, от страна на ответника не се установиха обективни данни, от които да се направи пряк извод, че лице от дружеството-жалбоподател е участник в данъчна измама във връзка с процесните доставки. Само въз основа на конкретни данни, основани на факти от обективната действителност, а не въз основа на логически умозаклучения, тоест по косвен начин, може да се претендира участие на дадено лице в данъчна измама. В случая органите по приходите са формирали извод, че доставките по всички спорни по делото фактури не са осъществени реално единствено въз основа на изводите си, че доставчикът не е представил доказателства и не са установени данни при проверката, че разполага с активи и персонал да извърши СМР от вида по протоколите за актуването им. От административния орган е изложен довод, че с процесните фактури е извършена тъй нар. субективна симулация. Правото на данъчен кредит възниквало по конкретна доставка, с конкретни страни с конкретен получател и доставчик, и наличието на предпоставките за признаването на правото на данъчен кредит, включително и реалното осъществяване на доставките, се преценявало именно по отношение на тези страни. Поради това услугата можело да е придобита по някакъв друг начин от ревизираното лице. При така наречената относителна субективна симулация, жалбоподателят по процесните фактури, не би могъл да не знае, че участва в привидна сделка, чиято цел всъщност била неправомерно ползване на данъчен кредит, а поради това, че издателят на фактурите не бил доставчик по спорните услуги, липсвали основания за начисляването на ДДС, респективно за упражняване на правото на приспадане на данъка.

Във връзка с изложеното, принципът, че правото на приспадане на данъка може да бъде упражнено само по отношение на действително дължимия или платен ДДС, се потвърждава и от практиката на Съда на Европейския съюз по тълкуването на различните директиви, хармонизиращи законодателствата на държавите- членки по ДДС и по-конкретно, чл. 17, параграф 2, буква а) от Шестата директива на Съвета

77/388/Е. от 17.05.1977 г. относно сближаване на законодателството на страните-членки, уреждащо въпросите на данъка върху оборота – обща система на ДДС, идентичен с чл. 168, буква а) от Директива 2006/112/ЕО относно общата система на данъка върху добавената стойност. Така още в Решението си от 13 декември 1989 г. по Дело С-342/87, G. Н. VV, постановено по тълкуването на чл.17, параграф 3 от същата директива, който текст препраща към параграф 2 от същия текст, по казус за приспадане на данък, който погрешно е начислен. В решението по т. 13 се извежда тълкуване, че „упражняването на правото на приспадане е ограничено единствено до дължимите данъци, т. е. до данъците, които отговарят на облагаема сделка, или до данъците, които са изплатени, доколкото са били дължими. Съдът е постановил, че правото на приспадане не се прилага към данък, който е дължим, само защото е посочен във фактурата.

Към настоящия казус е относимо постановеното с диспозитива на Решение от 13 февруари 2014 г. по преюдициално дело М. П., С-18/13 на Съда на Европейския съюз, както и по-специално следното: Съгласно приетото по точка 28 от решението, "на данъчнозадълженото лице може да се откаже право на приспадане само при условие, че въз основа на обективни данни се установи, че това данъчнозадължено лице, което е получило стоките и услугите, основание за правото на приспадане, е знаело или е трябвало да знае, че с придобиването на тези стоки или услуги е участвало в сделка, която е част от измама с ДДС, извършена от доставчика или друг стопански субект, действащ нагоре или надолу по веригата от тези доставки на стоки или услуги." Също съгласно точка 29 : "Тъй като отказът да се признае право на приспадане представлява изключение от основния принцип, какъвто се явява това право, компетентният орган по приходите трябва надлежно да установи, че обективните данни, споменати в предходната точка от настоящото решение, са налице. На следващо място, националните юрисдикции следва да проверят дали съответните органи по приходите са установили наличието на такива обективни данни."

Даденото тълкуване с цитираното решение е относимо към казуса по делото, в това число и задължението на органите по приходите да докажат данъчна измама, за което съдът при първоинстанционното разглеждане на делото е дал указания. В изпълнение на посоченото задължение за установяване на данъчна измама трябва да бъде изложено мотивирано становище по този въпрос от ответника, основано на обективни факти. На задължението на органите по приходите да докажат данъчна измама съответства правото на жалбоподателя да представи доказателства и възражения в своя защита, в това число за добросъвестността си при осъществяване на спорните доставки.

С диспозитива на Решение от 06.09.2012 г. на Съда на ЕС по дело Mecsek-Gabona Kft, С-273/11, е постановено, че се допуска на продавача да се откаже ползването от правото на освобождаване от начисляването на ДДС при вътреобщностни доставки, при условие, че бъде установено, с оглед на обективни фактори, че той не е изпълнил полагащите му се задължения в областта на доказването, или че е знаел или е трябвало да знае, че осъществената от него операция е била част от извършена от приобретателя измама, и че не е взел всички зависещи от него разумни мерки за избягване на собственото си участие в тази измама. Посочените три критерия за преценката на добросъвестността са относими и към казуса по делото, тъй като се касае за получател по доставка, който подобно на освобождаването от данъка при вътреобщностна доставка, не трябва да понесе тежестта на данъка - чрез приспадането

му от платения от него данък.

От постоянната съдебна практика на Съда на ЕС (например Решение от 14 декември 2000 г. по дело Emsland-Starke, C-110/99, R., стр. I-11569, точка 52 и 53, решение от 17 юли 2014 г., съединени дела Angelo Torresi (C-58/13) и Pierfrancesco Torresi (C-59/13), ECLI:EU:C:2014:2088, точки 42 – 46 и други) следва, че за да се установи наличието на злоупотреба с право по правото на Съюза, са необходими обективен и субективен елемент, които съответно изискват да бъде установено следното:

А) обективният елемент на злоупотребата с право изисква от определена съвкупност от обективни обстоятелства да следва, че въпреки формалното спазване на предвидените в правната уредба на Съюза условия, целта, преследвана от тази правна уредба, не е постигната.

Б) субективният елемент на злоупотребата с право изисква да е налице намерението да се получи неправомерно предимство от правната уредба на Съюза, като изкуствено се създават условията, необходими за неговото получаване. Според съдебната практика на Съда на ЕС, може да се счита, че е налице такъв субективен елемент, ако по-специално се докаже, че страните по сделката са сключили тайно споразумение (в този смисъл например Решение от 14 декември 2000 г. по дело Emsland-Starke, C-110/99, R., стр. I-11569, точки 52 и 53, Решение от 12 декември 2013 година по дело C-116/12, Ioannis Christodoulou, и други, т. 64)

Компетентен да установи наличието на двата елемента е националният съд, доказателствата за установяването им трябва да бъдат представени съгласно предвидените в националното право правила, но при условие, че не се накърнява ефективността на правото на ЕС (в този смисъл Решение от 14 декември 2000 г. по дело Emsland-Starke C-110/99, точка 54, Решение от 12 септември 2013 г. по дело C-434/12, Слънчева сила ЕООД, точка 30 на Съда на ЕС). Националният съд, когато преценява упражняването на право, произтичащо от разпоредба на правото на ЕС, не може да променя обхвата на тази разпоредба или да излага на опасност постигането на преследваните с нея цели (в този смисъл Решение от 12 май 1998 г. по дело Kefalas и др., C-367/96, R., стр. I-2843, точка 22).

В областта на ДДС, злоупотребата с право е свързана със засягането на финансовите интереси на държавите членки и на Европейския съюз. Член 119, параграф 3 от ДФЕС установява принципа за стабилни публични финанси, а злоупотребата с право, която засяга тези финанси, част от които са приходите от ДДС, без съмнение нарушава този принцип. По националното право се съдържа изрична забрана за упражняване на права по начин, който засяга обществения интерес, а следователно и публичните финанси. Така съгласно чл. 8, ал. 2 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), според който: „Лицата се ползват от правата си, за да задоволяват своите интереси. Те не могат да упражняват тези права в противоречие с интересите на обществото.“ Тази норма е относима към договорите между лицата, които не са търговци, но по силата на препращането на чл. 288 от Търговския закон (ТЗ), е относима и към търговските сделки, доколкото чл. 289 от ТЗ урежда само забраната за упражняване на право с намерение да се увреди другата страна по сделката, в който случай се нарушават правилата за конкуренцията, което от своя страна също рефлектира върху възможността за приходи от ДДС и публичните финанси. Следователно, тъй като с ДДС се облагат доставките, то следва, че по силата на чл. 8, ал. 2 ЗЗД вр. чл. 288 и чл. 289 от ТЗ, по националното право е предвидена забрана за злоупотреба с право в областта на ДДС, която данъчнозадължените лица следва да спазват. Злоупотребата с

право е противоправна, тя налице, когато правото се упражнява недобросъвестно - за да бъдат увредени права и законни интереси на други (чл. 57, ал. 2 от Конституцията), но също и в противоречие с интересите на обществото (чл. 8, ал. 2 ЗЗД).

Съдът на ЕС също приема, че сделките, осъществени в рамките на злоупотреба, трябва да бъдат преразгледани от запитващата юрисдикция, т.е. от националния съд, за да се възстанови положението такова, каквото би било при липсата на сделки, представляващи злоупотреба (решение Halifax и др., C-255/02, EU:C:2006:121, т. 94 и Решение 9 юли 2015 година по дело C-607/13, F. Cimmino и други, т.74). С оглед на това при установяване на злоупотреба с право в областта на ДДС, следва да се приложи чл. 70, ал. 5 ЗДДС.

Извод за привидно съглашение във връзка с ДДС може да се направи, когато получателят сам е извършил доставката в рамките на своята производствена дейност, но въпреки това е издадена фактура, според която доставката е извършена от друго данъчно задължено лице. Възможно е също с издаването на фактурата да се новира задължение, или просто целта да бъде промяна на действителния резултат за конкретен данъчен период. Във всички случаи, целта на привидното съглашение следва да бъде изкуствено създаване на право на данъчен кредит. Като резултат ще бъде намален размера данъка за внасяне в бюджета или ще бъде увеличен данъка за възстановяване за конкретен данъчен период неправомерно.

В ЗДДС не се съдържа легална дефиниция на привидните сделки, макар и този закон да използва термина в чл. 177, ал.2 ЗДДС за целите на солидарната отговорност за невнесен ДДС. Тъй като също се касае за празнота в уредбата на търговските сделки, на основание чл. 286, вр. с чл. 288 от ТЗ, за привидните сделки между търговци следва да се прилагат разпоредбите на гражданския закон, т.е. чл. 17 и чл. 26, ал. 2 от ЗЗД, които уреждат привидните и прикритите сделки, но само що се касае до привидността на съглашението, т.е. на самия договор.

В контекста на ДДС привидна сделка ще бъде налице, когато от доказателствата се установява, че макар и формално да е налице сделка, относима към облагаема доставка по Директивата за ДДС, нейната цел е изкуствено да създаде право на данъчен кредит. Възможно е привидност относно отделни елементи на съглашението или по отношение на страните (персонална симулация или наличието на скрита страна). Такъв ще бъде случаят, когато страните нямат намерение услугата да бъде извършена от посочения във фактурата доставчик или от него чрез превъзлагане, но въпреки това е издадена фактура с начислен данък; или когато е прикрит действителният доставчик, който няма качеството на данъчнозадължено лице по Директивата за ДДС; или се касае за друго, прикрито съглашение, което по същество не попада в обхвата на облагаемите доставки по Директивата. Когато не се цели насрещно изпълнение, е налице симулация относно предмета на сделката.

Изрично в чл. 26, ал. 2 от ЗЗД е предвидено, че привидната сделка е нищожна. Целта на привидните сделки е да остане скрито за третите лица, кой е действителният титуляр на едно право, т. е. при привидните сделки е налице несъответствие между действителното и привидното положение. При привидните сделки винаги са налице две волеизявления - външно, което става достояние на третите лица и друго, с което се заявява нежелание за настъпване на правното им действие. Налице е съзнателно несъответствие между воля и изявление, както от страна на доставчика, така и от страна на получателя, това са сделки, сключени при абсолютна симулация. Така при сделки, сключени в условията на абсолютна симулация, от гледна точка на ЗДДС - чл.

б или чл. 14 във вр. чл. 25 от ЗДДС, доставка изобщо няма. Липсата на доставка в условията на абсолютна симулация се обосновава с действията и на двете страни - на получателя и на доставчика.

Така в случаите, когато получателят не установи, че действително е получил стоката или услугата, предмет на доставката, макар и документално оформена в счетоводството, не поражда права за данъчно задълженото лице, тъй като счетоводното отразяване винаги е последващо действителната доставка действие. Това следва от тълкуването на чл. 6, ал. 1, чл. 25, ал. 2 и 6, чл. 68, т. 1 и 69, ал. 2 от ЗДДС съвместно с пряко приложимите общностни норми - чл. 62, 63, 167 и 168 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета. Изискването да е налице действително получена доставка на стоки или услуги е предпоставка за възникване на данъчно събитие, предпоставка за дължимост на ДДС и съответно условие за възникване на право на приспадане на ДДС.

Упражняването на право на приспадане на данъка само въз основа на документи, за които не е доказано, че са съставени в резултат на действително развили се търговски взаимоотношения, следва да се определи като позоваване на правото на приспадане с измамна цел или с цел злоупотреба - така Решение от 06 декември 2012 г. по дело С-285/11, „Боник“ ЕООД, т. 36.

От изложеното се налага изводът, че „нередовна“ фактура, „фиктивна фактура“ или фактура с невярно съдържание е такъв документ, който не съдържа отразяване на верни обстоятелства - действително изпълнение на документираната с фактурата доставка, действителният ѝ предмет, действителният доставчик, действителната стойност на облагаемата доставка. Такава сделка не обективира икономическа дейност и следователно облагаема доставка по смисъла на чл. 2 от Директивата за ДДС, съответно данъкът не подлежи на приспадане по фактура, която обективира привидна сделка. В този смисъл разпоредбата на чл. 17 от ЗЗД изисква да се приложи правилото за прикритото, ако са налице изискванията за неговата действителност.

На следващо място, при преценката на второто изискване по т. 1 от диспозитива на решението по дело С-18/13 на СЕС - "въз основа на обективните данни, представени от органите по приходите, да се установява, че данъчнозадълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото на приспадане, е част от тази измама", следва да бъде съобразено следното:

Изискването съдържа две хипотези – първо, получателят по доставката е знаел и второ, е бил длъжен да знае. В първата хипотеза знанието подлежи на доказване от органа по приходите въз основа на обективни факти.

Относно втората хипотеза, че получателят е бил длъжен да знае, следва да са налице два отделни елемента – възможност за знание и задължение за знание. Същите могат да бъдат сведени до изясняване на обстоятелството дали получателят е положил грижата на добрия търговец и дължимите в тази връзка усилия с оглед естеството на конкретната доставка, т.е. касае положителни действия. Когато получателят по доставката, въпреки положените дължими усилия в рамките на разумното, не е знаел, че сделката е част от данъчна измама, следва да се счита за добросъвестен, и правото на приспадане не може да бъде отказано, дори и да са налице обстоятелства, които сочат на измама. Принципът за данъчен неутралитет следователно е приложим и когато получателят не е изпълнил задължението си по чл. 8, ал. 2 от ЗЗД вр. чл. 288 ТЗ да не уврежда обществения интерес, стига да е добросъвестен. Според Съда на ЕС, установяването на режим на обективна отговорност би надхвърлило необходимото за

защита на държавното съкровище (в този смисъл Решение от 11 май 2006 г. по дело Federation of T. Industries и др., C-384/04, R., стр. I-4191, точка 32 и Решение от 21 февруари 2008 г. по дело Netto Supermarkt, C-271/06, Сборник, стр. I-771, точка 23).

Следователно, установяването или не на втората хипотеза от субективния елемент на данъчната измама - получателят е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото на приспадане, е част от данъчна измама, се отнася до спазването на принципа за добросъвестност от получателя по доставката. Този принцип отразява дължимото поведение, произтичащо от общата забрана за злоупотреби и измами, както и от принципа, съгласно който никой не може да се ползва от правата, предоставени от правния ред на Съюза, с измамна цел или с цел злоупотреба и от принципа на защита на оправданите правни очаквания. За значението, което се отдава на добросъвестността на данъчнозадълженото лице, в контекста на правото на приспадане на ДДС, свидетелства съдебната практика на Съда на ЕС., изразена в решения Optigen и др., C-354/03, C-355/03 и C-484/03, EU:C:2006:16, K. и Recolta Recycling, C-439/04 и C-440/04, EU:C:2006:446, Mahagibben и Dбvid, C-80/11 и C-142/11, EU:C:2012:373, Tyth, C-324/11, EU:C:2012:549, както и определения Forwards V, C-563/11, EU:C:2013:125 и Jagieііo, C-33/13, EU:C:2014:184, както и например:

А) Търговците, които взимат всички мерки, които са необходими, за да гарантират, че техните сделки не са свързани с измама, независимо дали това е измамно избягване на ДДС или друга измама, трябва да могат да разчитат на законността на тези сделки, без риск да загубят правото на приспадане на ДДС (в този смисъл C-384/04 Federation of T. Industries and Others [2006] E. I-0000, параграф 33).

Б) Не е в противоречие с правото на Съюза да се изисква от стопанския субект да вземе всички необходими мерки, за да се увери, че осъществяваната от него сделка не го води до участие в данъчна измама (вж. в този смисъл Решение от 27 септември 2007 г. по дело Teleos и др., C-409/04, Сборник, стр. I-7797, точки 65 и 68, Решение по дело Netto Supermarkt, точка 24 и Решение от 21 декември 2011 г. по дело Vlaamse Olieмаatschappij, C-499/10, точка 25).

В) Националната юрисдикция е задължена да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по това дело, за да определи дали данъчно задълженото лице е действало добросъвестно и е взело всички мерки, които могат разумно да се изискват от него, за да се увери, че осъществяваната операция не го довежда до участие в данъчна измама. В хипотезата, при която тази юрисдикция стигне до извода, че с оглед на обективни данни е доказано, че данъчнозадълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че осъществената от него операция е била част от извършена от другата страна по доставката измама, и че не е взело всички зависещи от него разумни мерки за избягване на тази измама, ползването от правото на освобождаване от ДДС би могло да му бъде отказано (в този смисъл решение Mecsek-Gabona, EU:C:2012:547, т. 53 и 54).

Според съдебната практика на ВКС, предвиденото основание за нищожност на търговските сделки по чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 288 от ТЗ - поради накърняване на добрите нрави, е налице, когато се нарушава правен принцип, който може и да не е законодателно изрично формулиран, но спазването му е проведено чрез създаване на други разпоредби, част от действащото право. Такива са принципите на справедливостта, на добросъвестността в гражданските и търговските взаимоотношения и на предотвратяването на несправедливото облагодетелстване -

аргументи от чл. 307 от ТЗ, чл. 302 от ТЗ, чл. 289 от ТЗ. Законодателят придава правна значимост на нарушението на добрите нрави с оглед на защитата на обществените отношения като цяло, а не само поради индивидуалния интерес на конкретен правен субект.“ (така в Решение № 4 от 25.02.2009 г. по т. д. № 395/2008 г., Т. К., I т.о. на ВКС).

Грижата на добрия търговец представлява мярка за добросъвестно поведение на получателя по доставката по смисъла на чл. 302 ТЗ. Ако не е положена тази грижа, търговецът е недобросъвестен, в който случай при наличие на обстоятелства, сочещи на данъчна измама по смисъла на правото на ЕС, следва да бъде отказано правото на приспадане на данъчен кредит.

Всеки случай следва да се преценява конкретно, като не може по принцип да се изисква от търговеца да извършва проверки на другата страна по сделката, за обстоятелства, свързани с доставката, но когато този търговец е разполагал с косвени доказателства за нередности или измама, е бил длъжен да се увери в надежността на доставчика, съгласно съдебната практика на Съда на ЕС. Добросъвестността на търговеца, получател по доставката, не може да съставлява самостоятелно основание за признаване на правото на приспадане без да е доказано реалното получаване на стоките или услугите по сделката. Това е така, тъй като без да е получена доставката, не възниква право на приспадане на данъчен кредит. Добросъвестният търговец, ако действително е получил стоките или услугите, следва да разполага с доказателства за предаването на стоките и приемането на услугите. С оглед на това, ако е положил дължимата грижа, следва да разполага с всички доказателства за осъществяването на изпълнение по доставката, в противен случай следва да може да представи разумно обяснение защо не разполага с доказателства.

В казуса по делото не е спорно, че жалбоподателят е получил доставки на услуги от вида и в обема, описан във всяка то спорните фактури.

Следователно, второто изискване – субективният елемент на данъчната измама ("въз основа на обективните данни, представени от органите по приходите, да се установява, че данъчнозадълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото на приспадане, е част от тази измама"), се свежда до обстоятелството, дали получателят по доставката е бил добросъвестен като е положил дължимата грижа - грижата на добрия търговец.

От обстоятелството, че „доставчикът е наел лица със сключени граждански договори, за които е установено, че длъжностите на които са сключени съответните граждански договори са включени в Националния класификатор на професиите и изисква сключването на трудов договор съгласно Кодекса на труда и по – конкретно в рамките на компетентността по чл. 405а от КТ следва договорите да бъдат сключени като трудови, съгласно изискванията на чл. 1, ал. 2 и чл. 62, ал. 1 от КТ, тъй като предмета в тях няма случаен характер“ /стр. 6 от РД /, не може да се направи извод, че не разполага с персонал за процесните услуги. Обстоятелството, че не е установено доставчикът да е наел такива работници по трудово правоотношение, не е равнозначно и пряко не обуславя извод, че такива не са наемани и не са осъществявали дейност на въпросните строителни обекти.

Както многократно е излагал в практиката си, Съдът на ЕС, в това число и с отговора по т. 1 от решението по преюдициално дело С-18/13, М. П., изводът за данъчна измама следва да почива на обективни данни, а не на логически умозаключения без преки доказателства.

В допълнение, Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност, във връзка с принципите на данъчен неутралитет, на ефективност и на пропорционалност, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална практика, при която данъчната администрация отказва да признае на данъчно задължено лице правото на приспадане на ДДС, начислен за покупки на стоки, които са му били доставени, по съображения за недостоверност на фактурите, които удостоверяват тези покупки, тъй като, първо, стоките не могат да бъдат произведени или доставени от издателя на фактурите поради липсата на необходимия персонал или материали, и следователно посочените стоки в действителност са придобити от неидентифицирано за данъчните цели лице, второ, не са спазени националните счетоводни правила, трето, веригата от доставки, обусловила покупките, не е икономически оправдана, и четвърто, налице са нередности при някои от предходните сделки, които са част от веригата от доставки. За да бъде обоснован такъв отказ, следва надлежно да се докаже, че данъчнозадълженото лице активно е участвало в измама или е знаело, или е трябвало да знае, че посочените сделки са част от измама, извършена от издателя на фактурите или от всеки друг оператор, който се е включил в предходен етап във веригата от доставки, което следва да се провери от запитващата юрисдикция."

Съдът намира, че подхода на административния орган в казуса по делото съвпада с описаната в диспозитива на решението и приета за недопустима от гледна точка на правото на ЕС практика. Именно на основание данните за доставчика, въз основа на които не е допустимо да бъде отказано правото на данъчен кредит, органите по приходите обосновават извод за данъчна измама - като умозаключение, без конкретни данни за активности от страна на лице от дружеството.

Следва да се посочи, че видно от лицата, посочени и в решението на ответника, които са наети от доставчика „Гави 73” ЕООД, фигурират тези, които са внесли в брой от името на жалбоподателя сумите по фактурите по банковата сметка на доставчика - Н. В. и В. Б.. Съпоставено със счетоводното отразяване на плащането в тези случаи чрез намаление на паричните средства в „касата“, то следва, че фактически е извършено плащане в брой на лице, наето от доставчика, което е внесло и изтеглило сумите от банковата сметка на доставчика, за да бъде спазено договореното за плащане по банковата сметка на доставчика. Тези обстоятелства са неотнормирани към предвидено в закона основание да бъде отказано право на данъчен кредит и не обосновават измама или привидност на правоотношенията между страните. Не плащанията, а доставките подлежат на облагане с ДДС, както константно приема съдебната практика.

Въз основа на така установеното от правна страна, съдът намира, че органите по приходите не доказали и не установили факти и обстоятелства, относими към извода, че тези фактури съставляват симулативна сделка, осъществена с участието на дружеството-жалбоподател.

На следващо място, дружеството- жалбоподател по силата на национална норма или норма по правото на ЕС в областта на ДДС няма задължения да изисква и да сключва сделки с лица, за които има публична информация за активи и персонал - като регистрирани трудови договори.

Дружеството- жалбоподател е възложило извършването на услуги с предмет СМР на доставчика въз основа на договори, които в приложение съдържат подробно описание по вид, мярка и количество на видовете СМР, също вещото лице е установило, че

след извършената проверка на приложените по делото доказателствени материали, дружеството – жалбоподател е заплатило всички стойности по процесните фактури, като средствата са постъпили по банковата сметка на доставчика „Гави 73“ ЕООД. Жалбоподателят е представил и е прието като доказателство кореспонденция с доставчика във връзка с извършването и приемането на СМР, също са съставени акт Обр. 19 към договорите за СМР, документиращи тяхното изпълнение, подписани от П. П. - законен представител на „НЮ ТРЕЙД ПАРТНЕРС“ ООД. Всички договори и приложения към тях са за установяване извършването на СМР са подписани от представляващи двете страни и подпечатани, предвид на което, като неоспорени частни документи, съдът ги цени наред с всички останали, и на основание чл. 180 вр. чл. 181 от ГПК освен като волеизявления на подписалите ги страни, и като потвърдени от обективните данни при извършената съдебно – счетоводна експертиза, с оглед на което се установява и действителното извършване на СМР.

От съвкупната преценка на установените обстоятелства за доставките с предмет СМР монтаж на вентилируеми и керамични фасадни обшивки, не може да се направи извод, че от страна на дружеството- жалбоподател е проявена недобросъвестност или са налице данни от субективно естество за симулативност на доставките. Предвид на всичко изложено, то по отношение на доставките по процесните фактури са изпълнени изискванията по чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, законосъобразно е упражнено правото на приспадане на данъка, като жалбата следва да бъде уважена.

Съдът на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК следва да измени РА в частта за установените за м. 01.2020 г. допълнителни задължения поради непризнато право на приспадане на данъчен кредит по гореизброените фактури, издадени от „Гави 73“ ЕООД, ДДС в размер на 34 757,94 лв. и както произтича от извършеното по-горе сравнение при отговора на втори въпрос от заключението на вещното лице по съдебно-икономическата експертиза: за данъчен период м. 01.2020 г. установено задължение за ДДС в размер на 34 757,94 лв. и начислени лихви в размер на 234, 00 лв. за периода 15.02.2020г . -05.10.2020 г. при деклариран резултат ДДС за възстановяване в размер на 5 308,85 лв., поради признато право на данъчен кредит освен по фактурите, описани по т. 3.2 РД – общо в размер на 4 583, 34 лв. и по следните фактури, издадени от „ГАВИ 73“ЕООД : фактура № 0..162/20.01.2020г. с ДДС в размер на 10903,00лв.; по фактура № 0..164/28.01.2020г. – ДДС в размер на 9603,20лв. ; по ф-ра № 0..159/10.01.2020г. – ДДС в размер на 9 668,40 лв., трябва да се измени на ДДС за възстановяване в размер на 725, 51 лв. поради намаляване на декларирания резултат ДДС за възстановяване в размер на 5 308, 85лв., със сумата в размер на 4583, 34 лв. поради непризнатото право на приспадане на ДДС по фактурите, описани по т. 3.2 РД.

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя се дължат направените по делото разноски в съответстващата част за м. януари 2020 г. в размер на 616 лв. В решението на ВАС е посочено, че при новото разглеждане на делото, съдът на първа инстанция трябва да се произнесе по разноските, включително и за тези, направени пред касационната инстанция в зависимост от изхода на делото по отношение установените задължения на „Ню Трейд Партнерс“ ООД по ЗДДС за данъчен период на месец януари 2020 г. В хода по същество по настоящото дело адв И. е направила изявление, че се претендират единствено разноските, направени в хода на първоинстанционното производство. Претендира се произнасяне в съответстващата част за месец януари

2020 година.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК Административен съд
София-град,

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Ревизионен акт № Р-22220620002725-091-001/03.12.2020 г., издаден от В. А. В. – орган, възложил ревизията и Н. Ц. Р. – ръководител на ревизията, потвърден/изменен с Решение № 354/05.03.2021 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при Централно управление на НАП – С., за данъчен период м. 01.2020 г. установеното задължение за ДДС в размер на 34 757,94лв. и лихви в размер на 234,00 лв. се изменя на ДДС за възстановяване в размер на 725, 51 лв.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите, чрез бюджета на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при Централно управление - С. на същата агенция, да заплати на „НЮ ТРЕЙД ПАРТНЕРС“ ООД с ЕИК[ЕИК] и седалище С., сумата от 616 лв.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14 – дневен срок, считано от получаване на препис от решението.

СЪДИЯ: